

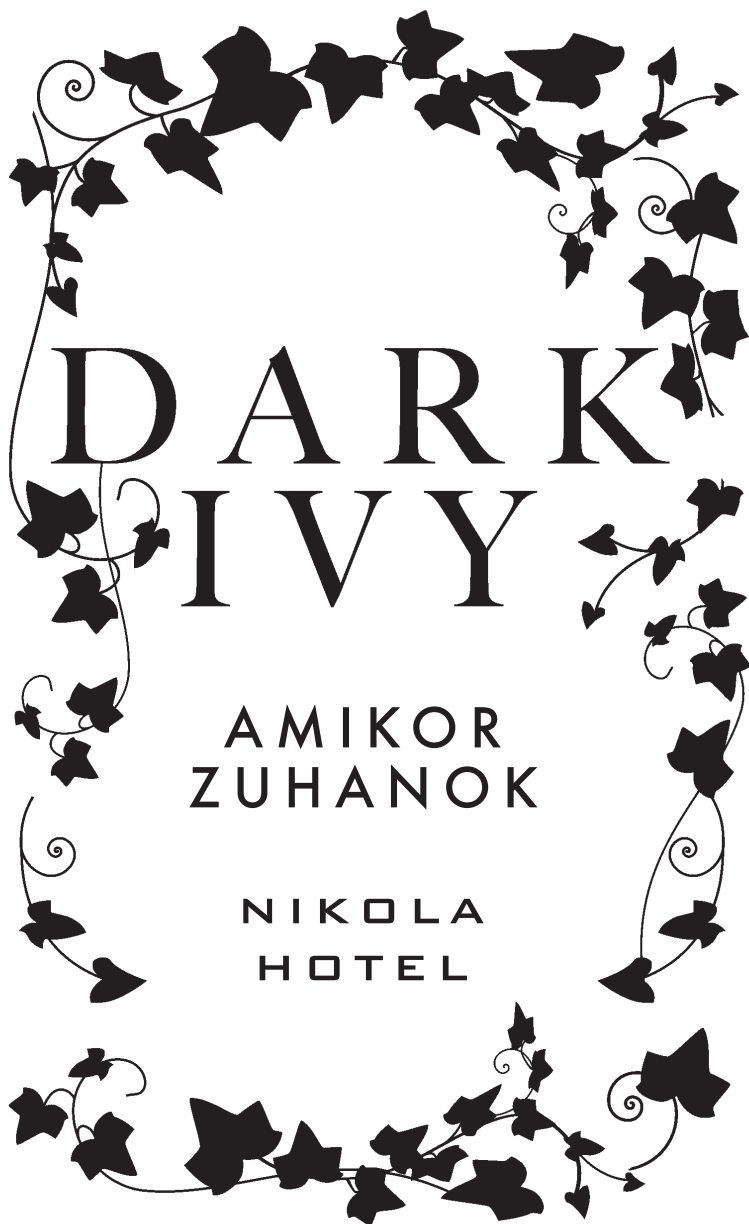
Egy elit akadémia
falai közt semmi sem
maradhat rejtve...

DARK IVY

AMIKOR
ZUHANOK

NIKOLA
HOTEL

fine
selection

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Anyának

chronalgia

n. the painfully hopeless desire to be able to go back in time a few minutes or even seconds to prevent something horrible that will change your life forever.

From Greek *chrónos* (time) and *ἄλγος* (pain)¹

– Eden Collins jegyzetfüzetéből

¹ *chronalgia*

fn. A fájdalmasan reménytelen vágy, hogy visszamehessünk az időben néhány perccel vagy akár másodperccel, hogy megakadályozzunk valami szörnyűséget, ami örökre meg fogja változtatni az életünket.

A görög *chrónos* (idő) és *ἄλγος* (fájdalom) szavakból.

LEJÁTSZÁSI LISTA

Devil On My Shoulder – Faith Marie

Creep – Radiohead

Looking Too Closely – Fink

Lovesong – The Cure

Golden Days – Panic! at the Disco

House of Memories – Panic! at the Disco

Lullaby – The Cure

Self Sabotage – Ruelle

Monsters – Ruelle

My Tears Are Becoming a Sea – M83

Fix You – Kacey Musgraves

All of Me – John Legend

War Of Hearts – Ruelle

Sex on Fire – Kings of Leon

The last beautiful thing I saw is the thing that blinded me

– Paris Paloma

Oxytocin – Billie Eilish

Everybody Dies – Billie Eilish

Boat Song – Woodkid

What Power Art Thou? – Fink

Arcade – Duncan Laurence

PROLÓGUS

SZÉTROBBAN A FEJEM.

A fájdalom elviselhetetlen. Nem, ez nem lehet igaz! Ez nem lehet a valóság! Hisz már egyáltalán nem történhet semmi rossz. Már minden rossz dolog megtörtént velem az életemben. Ez itt egy új kezdet számomra. Az új életem. De ez tévedés. Hatalmas tévedés.

A fejem úgy lüktet, mintha bármelyik pillanatban szétrepedhetne. De ez semmi ahhoz képest, ahogyan a szívem fáj. A kezem csupa vér. A komprikötő lámpáinak fényében úgy néz ki, mint a kátrány.

Fázom. Annyira végtelenül fázom!

Kendra olyan hangosan kiált fel, hogy remegni kezdek. A fejem szét fog robbanni. Érzem a vért az arcomon, a nyakamon, a kezeimen. Vér van a kezemen.

Alig tudok mozdulni vagy levegőt venni, csak kontrollálatlanul remegek, mert a hideg karmokkal szorítja a testemet. Kövek fúródnak a húsomba. Fel akarok állni, de nem megy. Fém ízét érzem a nyelvemen, és mindössze arra vagyok képes, hogy a véres kezemet bámuljam, és remegjek. Olyan érzés, mintha megfagynék. És ebben a pillanatban azt kívánom, bárcsak tényleg így lenne, hogy ne

kelljen elviselnem ezt az egészet. Ezt nem tudom még egyszer végigcsinálni! Soha többé. Hadd fagyjak meg! Hadd fagyjak halálra!

Bűnös vagyok.

Már megint.

Ez nem újrakezdés, ez a vég számomra, és nem tehetek ellene semmit. Bűnös vagyok. Bűnös, bűnös, bűnös. Nem tehetek semmit, hogy megváltoztassam. Mindent megtennék azért, hogy az utóbbi órákat meg nem történtté tegyem.

Hadd fagyjak halálra!

De mi van, ha nem fagyok meg? Mi van, ha ez nem egy rémálom? Hogyan éljek ezzel tovább?

1. FEJEZET

– **T**E EGYÁLTALÁN NEM ÚGY NÉZEL KI, mint aki *közülük* való.
A mellettem ülő nő a karom után nyúl. Megpróbálom elhúzni, de addigra ő már az ujjai közt morzsolgatja a ruhám ujjának az anyagát, és a fejét csóválja.

– Ez nem kasmír.

Lassan kifújom a levegőt. Végigtekintek magamon. A saját magam kötötte pulóveren és a kopott, szakadt farmeren, amin olyan nagyok a lyukak, hogy átfér rajtuk a térdem, egészen az egykor fehér tornacipőig, ami az előttem lévő sor ülésének nyomódik. A kedvenc ruhadarabjaim, amelyeket valójában azért vettem fel, hogy ma magabiztosnak érezzem magam, és biztonságban. Mert ez a nap fontos számomra.

Nem kellett volna elmesélnem a nőnek, hogy a Woodfordba tartok, ez most világossá válik számomra, de egyszerűen el kellett mondanom valakinek. A pulzusom az egekben, mióta délben elhagytam az apám lakását. Legalább egyszer ki kellett mondanom hangosan, hogy magam is elhiggyem.

– Mióta viselnek a diákok kasmírt? – Nem tudom visszafogni magam.

A nő felemeli a kezét, és az arcom előtt gesztikulál vele.

– Nem mindenki. De *azok ott* igen. Nekem nem úgy tűnik, mintha odaillene. – Felemeli keskeny, csontos vállát, és innentől a figyelmét az ölében lévő, sós keksszel teli doboznak szenteli. Sós keksz és keményre főtt tojás.

– Vagy úgy! – Kényszerítem magam, hogy érdektelen arcot vágjak, pedig ő már egyáltalán nem is figyel rám. Pedig a tetoválásokat az alkaromon még nem is látta, és már most kívülállónak bélyegzett meg.

Nem kellene, hogy az ítélete elrettentsen, ennek ellenére a bizonytalanság elhatalmasodik rajtam. Feltétlenül *közéjük* szeretnék tartozni. Az a legnagyobb félelmem, hogy nem tartozom oda.

Tizenegy hónapon át nem is tartoztam oda. Senkihez sem.

Tizenegy hónap elég is volt.

Valójában azt gondoltam, hogy a legrosszabb, ami ma történhet velem, az az, hogy elalszom. Ami nem igaz. A legrosszabb valószínűleg nem is ez a nő, aki az utolsó megállónál felszállt. Mióta fél órával ezelőtt először megpillanthattam a tengert, a nyakamat nyújtogatom, de az előttem lévő sorban ülő fiú olyan vastag sapkát visel, mintha alatta rejtegetné a koronázási ékszereket. Semmit sem látok tőle. Az égvilágon semmit! A legrosszabb tehát inkább az lenne, ha elszalasztanám a jó megállót.

Előrehajolok, hogy jobban lássak, amikor a busz tesz egy váratlan kanyart, ami azonnal visszadob az ülésbe. A sofőr biztos, hogy részeg. Vagy narkolepsziája van, és hirtelen felriadt. Amilyen stílusban vezet, örülhetek, ha nem töröm össze azonnal minden csontomat, amikor az ajtóhoz kell mennem. *Ez* lenne valószínűleg a legrosszabb.

Csak hogy még mindig nem a Harbour Road felirat áll a kijelzőn.

A Harbour Road a jövőm megállója. Egy olyan jövőé, amihez feltétlenül újra tartozni akarok.

Fogok. Ahová tartozni fogok. Kérem!

Megfeszítem magamat. A hátizsákom pántját másodszor is az ujjam köré tekerem. És a másik kezemmel a nadrágzsebemben lévő kis kő után tapogatok, amit mindig magamnál hordok, de aztán ehelyett a telefonomat húzom elő. A repedéshez, ami a kijelzőn húzódik, már hozzászórtam, és igazából nem szégyellem magam miatta. Ennek ellenére most úgy tartom a mobilt, hogy a mellettem ülő nő ne láthassa, és automatikusan végiggörgetek az üzeneteimen.

Lark neve csak egy pillanattal később bukkan fel. A vele folytatott chat már megint alulra csúszott. Olyan messze, hogy nehéz lesz a szívem.

A hüvelykujjammal megérintem a nevét.

Lark

Haha, komolyan tudni akarod, meddig jutottam matekból?

2. évad, 8. epizód 🧐 De a te kedvedért holnap kora reggel még belenézek a könyvbe. Tényleg te vagy az egyetlen ember, akiért megéri szenvedni. Most megyek aludni.

Ez volt Lark utolsó üzenete. Utána elég sokáig vártam, hogy újra írjon. Tizenegy hónapig. Tizenegy hónapig, és még mindig úgy lüktet, mint egy tátongó seb.

Az utolsó üzenete az oka annak, hogy négy órája ezen a távolsági buszon ülök, és az állam másik végébe utazom. Az ok, amiért egyáltalán ilyen messze jutottam.

Kitörölöm az apám üzeneteit, a régi evezőscsapatét, a diák-munkámmal kapcsolatosakat a kertészetben, a benzinkúton és a

szupermarketben, ahol tegnapig még a vevők által összevásárolt cuccokat csomagoltam. Kitörlök mindent, míg már csak a Larkkal folytatott chat marad. Aztán a fülembé dugom a fülhallgatót, és hagyom, hogy a Radiohead elbódítsa a gondolataimat.

What the hell am I doin' here...

A nő már megint meghúzza a ruhám ujját.

– Nem lehetne halkabban?

A szájáról olvasom le, és kikapcsolom a zenét. Elfojtott sóhaj kíséretében elnézést kérek, ugyanakkor az emlékezetembe idézem, hogy ezt a nőt soha az életemben nem fogom viszontlátni, hogy már csak néhány percig tart, míg odaérek. És hogy felkészültem erre a napra. Jobban, mint ezelőtt valaha.

A holmim nagy részét postán előre odaküldtem az egyetemre, hogy ne kelljen olyan sok csomagot cipelnem. A kollégiumi szobámhoz már hét hónappal ezelőtt online benyújtottam a dokumentumokat, mert feltétlenül a Saltonstallba akartam kerülni, és mindig itt fogynak el először a szobák. Legalábbis ezt olvastam egy fórumon. Hat hónappal ezelőtt aztán megkaptam a vágyott visszaigazolást.

Négy kollégium van a campuson, és a Saltonstall a legújabb. És az egyetlen, amelyet nem vesznek szorosan körül fák, és ahonnan a nyílt tengerre lehet látni. Mert én a tengerről álmodom, mióta ötévesen Larktól kaptam egy követ ajándékba, amit a normandiai nyaralásukon talált, és ami úgy néz ki, mintha egy virág mintája nyomódott volna bele. Még akkor is, ha a sötét tenger titokban megrémít. A kő még mindig megvan. Most, ebben a pillanatban a farmerem zsebében lapul, sima és ismerős érzés megérinteni. Olyan ismerős, mint az amiatti fájdalom, hogy nem kapok Larktól többé üzeneteket.

Ha nem jönnek össze a dolgok a Woodfordban, Eden, akkor egyszerűen hazajössz. Ebbe nem hal bele senki.

Apa. Ezt mondta nekem búcsúzóul, mielőtt puszit nyomott az arcomra, ami a szakállától karcos volt. Egy olyan fajtát, ami a következő hetekben fájdalmasan hiányozni fog nekem. Szerettem őt, ennek ellenére ez a kevésbé segítőkész mondásainak egyike volt. Mintha az ember egyszerűen csak úgy hazamenne, ha már egyszer bejutott a Woodfordba. Gondolatban már csupa nagy, kövér betűvel fel is tüntettem az önéletrajzomban.

WOODFORD AKADÉMIA

Az ilyesmit nem törli ki egyszerűen az ember. Akinek a Woodford szerepel az életrajzában, az a Harvarddal vagy a Yale-lel frissíti, nem egy élelmiszerbolti pénztárosi állással. Nincs B tervem. Ha nem jönnek össze a dolgok a Woodfordban, akkor nincs semmi, ami rám vár, és ez megrémít.

Az elmúlt évben mindent megtettem azért, hogy bejussak ide. Annyit dolgoztam, amennyit csak tudtam, és csak tanultam. És amikor nem tanultam, akkor a sportcsapatban eveztem a tavon, mert az kedvező hatással lehet a pályázatomra. Lecseréltem a szeretett kertészeti kurzusomat, és helyette egy újabb tudományos órát vettem fel. Végigküzdöttem magam az európai történelmen, a zenelméleten, a francián és a spanyolon. Egyáltalán nem emlékszem arra, hogy mikor volt az utolsó olyan nap, amikor ne tanultam volna valamit. A felvételin elért 34 pont a 36-ból a második legjobb eredmény volt a végzős évfolyamomban, de még csak nem is tudtam örülni neki.

Az egyetlen, amit éreztem közben, az a megkönnyebbülés volt. Megkönnyebbülés, mert az a pénz, amit a rengeteg túlórámon spóroltam össze az előkészítő kurzusokra, nem eltékozolt pénz volt.

Megkönnyebbültem, mert végre egy olyan helyre mehetek, ahol senki nem fog többé sajnálattal vegyes szemrehányással rám nézni.

Senki nem járt a családomból ennyire elismert egyetemre, én pedig ösztöndíjat kaptam, amit még mindig nem fogok fel teljesen. Egy ösztöndíjat a Woodford Szabadművészeti Akadémiára. Ezt szívesen elmesélném a mellettem ülő nőnek. Akkor talán nem nézne többé rám ennyire megvetően. Elmondhatnám neki, hogy négy irodalmi Nobel-díjas járt a Woodfordba, és egész biztos, hogy senkit nem érdekelt, milyen ruhákat viseltek. Ezenkívül két elnök, több más politikus és színészek meg művészek egész sora. És most én. Eden Collins.

Té egyáltalán nem úgy nézel ki, mint aki közülük való.

Nem mondok semmit. Viszont a kezem automatikusan visszacúszik a nadrágzsebembe, és belekapaszkodom az aprócska barázdákkal szabdalt kőbe. Feltétlenül oda kell tartoznom.

– Elnézést kérek, de itt mindjárt le kell szállnom.

Ha még tovább itt ülök, bekattanok. A tarkóm már nedves az izzagtottság miatt, annyira izzadok. Előre akarom simítani a hajamat, de ekkor rájövök, hogy milyen rövid most. Már a vállamig sem ér, hanem csak egy kicsivel az állam alattig. Feltétlenül le akartam vágatni, mert azt gondoltam, hogy egy új frizura egyszerűen hozzátartozik az újrakezdéshez, még ha a fodrásznő azt is mondta, hogy a nőies, gömbölyded vonalaimhoz sokkal jobban állna a hosszú haj. De szeretem az új frizurámat.

– Biztos? – Az idős nő annyira kételkedve biggyeszi le a száját, mintha azt meséltem volna neki, hogy meztelenül és oxigén nélkül akarok a Marsra repülni. Ezt az arckifejezést legszívesebben elmentém mémként. Ha netán azon gondolkodnék, hogy feladjam, a kételkedésnek és a megvetésnek ez a tökéletesen kiegyensúlyozott keveréke egész biztosan megakadályozna benne.

De nem fogom feladni! Ebben annyira biztos vagyok, mint még soha életemben, ezért bólintok.

– Csak nyugalom. Ha kitartasz, akkor még éveket fogsz tölteni ezek között az ódon falak között, nem pár percen múlik. – Még egy kekszet töm a szájába.

Nem igaz, amit mond. Valójában az életben minden másodperc számít. Ez egy olyan lecke, amit a múlt évben tanultam meg.

Türelmesen várok, míg a nő oldalra húzza a lábát, hogy helyet csináljon nekem. Azután a hátizsákkal a hátamon átmászom az ülések között.

Az üdvözlőbeszédig még maradt egy óráim. Az áthajózás a kómpal az internet szerint csak tíz percig tart. Akkor még van időm, hogy regisztráljak, átvegyem a szobakulcsomat, és elpakoljam a holmimat. A legrosszabb, ami történhet velem, az... semmi. Abszolút semmi.

Harbour Road.

A kijelzőn felvillan a következő megálló neve. Amikor a busz nem sokkal később rángatózva megáll, a szívem azonnal újra gyorsabban kezd verni.

Egy maroknyi emberrel együtt szállok le, és amikor leérek, mély lélegzetet veszek, hogy megszabaduljak a buszút kellemetlenségének utolsó maradványaitól is. Mélyen beszívom a tenger illatát, és azon tűnődöm, hogy az Atlanti-óceán vajon mindenhol ugyanilyen illatú-e. Akkor is ilyen illata volt, amikor Lark Észak-Franciaországban járt, és megtalálta a követet? Még ha ez már több mint tizenhárom évvel ezelőtt is történt.

Elkezd szitálni az eső, és a levegő sós illatába még valami más is belekeveredik. Van neve is ennek a szagnak, ami olyankor keletkezik, amikor az eső a száraz földre hullik. *Petrichor*. Ezt azért tudom,

mert lenyűgöznek az ilyen szavak. Azok a fogalmak, amik valami olyan hétköznapi dologra vonatkoznak, amit mindenki ismer, de senki nem tudja megnevezni, legfeljebb körülírni. De ha jól tudom, annak még nincs neve, hogy milyen illat az, amikor az eső a tengerparton a sós vízbe csöppög.

Hálásan elveszem a csomagomat, amit a buszsofőr a hátsó ajtó mögé, a kerekek közé tett be, és a bőröndömet húzva a kikötő felé indulok. Már néhány méter után dideregni kezdek, de összeszorítom a fogaimat. A kabátom természetesen a bőrönd legalján van, pedig igazából gondolhattam volna, hogy itt, a tengerparton hidegebb lesz, mint otthon.

A kikötőben már várakozik néhány diák. Amikor szemügyre veszem őket, sajnos igazat kell adnom a buszon utazó nőnek. Tényleg nem úgy nézek ki, mintha közéjük tartoznék. Páran egyetemi kapucnis pulóvert viselnek a Woodford tipikus színeiben, de a legtöbben úgy néznek ki, mintha épp egy napsütötte hawaii nyaralás után lennének, ahol a szüleik hitelkártyájával a legújabb luxuscuccokat is megvásárolták. Én vagyok a jelentéktelen idegen a partin, akit senki nem ismer. De biztosan nem úgy nézek ki, mint egy olyan lány, aki fél a szemrehányó pillantásoktól. Vagy aki hagyta meghalni a legjobb barátját.

Én mégis ezt tettem.

2. FEJEZET

E GYELŐRE INKÁBB EGÉSZEN HÁTRA számúzók minden Larkról szóló gondolatot. Oda, ahol a legsötétebb van. Az egykori terapeutám azt mondta, hogy könnyebb lenne, ha végérvényesen törölném a vele folytatott chatet, de apa véleménye az volt, hogy a terapeutám egy idióta. Az utolsó vele töltött időpontom után közölte:

– Most jött el a megfelelő alkalom az első tetoválásodhoz. Egy átkozott Lark-empléttetováláshoz! – Aztán bepakolt a pick-up-jába, és majdnem három órán keresztül autóztunk Rochesterbe. A tetoválóművésznél az egész művelet alatt fogta a kezemet, és amikor elkészültünk, ő volt az, aki keservesen sírt, miközben én, mint aki megkövült, a karomat bámultam. Azóta két kék azúrlepke repked a bal alkaromon körbe, és minden alkalommal, amikor rájuk nézek, összeszorul a szívem. De a jó módon. Olyan módon, ami egyszerre fájdalmas és édes.

Soha nem fogom tudni rávenni magamat, hogy töröljem Lark üzeneteit. Ez az oka annak is, hogy miért tartom meg a régi telefonomat. Több üzenet is van a chatünkben, és még ha hónapok óta nem is voltam képes átolvasni azokat, végtelenül félek, hogy

elveszítem őket. Hiányzik. Annyira hiányzik Lark! Mindezt az ő kedvéért teszem. És fogok találni olyan embereket, akikhez tartozhatok. Fogok találni új barátokat, még ha senki nem is lesz olyan, mint ő. Rajtam kívül valószínűleg lesznek még más diákok is, akik nem engedhetik meg maguknak azt az átkozott kasmírt.

A tengerre pillantok. Ivy Island az egyetlen a part előtti szigetek közül, amit olyan sűrű növényzet nőtt be, hogy most, ősszel, mint egy narancs-sárga-zöld plüssgömb emelkedik ki a vízből. A sziget olyan közelinek tűnik, alig másfél kilométernyi távolságra van a parttól.

– Akár át is lehetne úszni.

Elfordítom a fejemet. Meglep, hogy valaki megszólított. A hang mellettem egy velem egykorú, komor arckifejezésű lányhoz tartozik. Rövid, fekete afrófrizuráját rikító sárga szalaggal kötötte össze. Amikor meglátom kifakult Simpson-mintás pulóverét a kabátja alatt, mosolyognom kell. A hajszalagját biztosan Bart Simpsonhoz illően választotta ki.

De hogy átúszni? Semmi esetre sem! Túl hideg, azonkívül sajnos nem tudok jól úszni, és csak rövid ideig vagyok képes a víz felett tartani magamat, mint egy kutya, amiért az evezőscsapatomban egy csomó gúnyos megjegyzést gyűjtöttem már be.

– Elméletileg igen.

A lány felhorkan.

– Gyakorlatilag is. Sosem férünk fel mindannyian erre az apró kompra. – A kis hajóra mutat, ami már elhagyta a szigetet, és mint egy lassított felvételen, úgy közeledik.

– Komolyan mondod? – Erre a lehetőségre még egyáltalán nem gondoltam.

– Csoda lenne. Az elsőévesek és az idősebb diákok általában különböző napokon érkeznek, de állítólag biztonsági probléma lépett

fel. Fogalmam sincs. – Megvonja a vállát. Aztán elmosolyodik, bár csak tessék-lássék húzza el a száját. Ahogyan az ember akkor mosolyog, amikor túl gyakran mondták már el neki, hogy mosolyognia kellene. Ismerem az érzést.

– Mi kikölsönözhetnének egyet azok közül. – A kis csónakokra mutatok, amik a kikötő mellett ringatóznak. Aztán felforrósodik az arcom, mert azt mondtam, *mi*.

– Tudsz vele bántani? – érdeklődik a lány. – Úgy értem, eveztél már?

– A gimiben tagja voltam az evezőscsapatnak. De őszintén szólva nem voltam különösebben jó.

Utáltam. Főként azért, mert félek a sötét vizektől, és mert... mint említettem, nem tudok jól úszni.

A lány mosolyra nyitja a száját.

– Oké, akkor benne vagyok. Egyébként a nevem Kendra.

– Eden.

– Te is elsőéves vagy?

Ahogy kimondom az *igent*, az olyan, mint egy megkönnyebbült kilégzés. Mintha épp most vettem volna az újrakezdésem első akadályát. Sőt, talán így is van.

– Akkor valószínűleg gyakrabban látjuk majd egymást. Hisz a bevezető kurzust mindenkinek együtt kell elvégeznie.

– Van kedved... – Megtorpanok, aztán veszek még egy lélegzetet.

– Keressünk együtt helyet a kompon? – Megpróbálok nem kimutatni, hogy milyen sokat jelent számomra a válasza. Idétlen dolog, hisz ő csak az első ember, akivel összefutok itt.

– Jó lenne, de meg kell találnom itt valahol az átkozott bátyámat. Az az idióta nem veszi fel a mobilját. – Végigpásztázza az embereket. – Nem láttál véletlenül egy sápadt, vörös hajú srácot, aki akár Ed Sheeran hasonmásának is elmenne?

Mivel nem válaszolok rögtön, balról jobbra ingatja a fejét.

– A féltésóm. Mozaikcsalád. Hosszú történet.

– Sajnos nem láttam.

– Akkor tovább keresem. – Ismét összeszorítja az ajkát. – Később találkozunk! – Ezzel otthagya engem, és maga után húzza kemény falú bőröndjét.

Egyáltalán nem akarom, hogy a csalódottság erőt vegyen rajtam, de mégis a felszínre bukkan. Halk sóhaj kíséretében leállítom magam elé apa régi textilbőröndjét, hogy rátehessem a hátizsákomat. A bőrönd ütött-kopott, és fekete színe a négy oldalából kettőn szürkévé fakult, mert apa egész nyáron az erkélyen tartotta, hogy a kis lakásunkban ne foglalja a helyet. De tavaly a Közel-Keleten járt vele, tehát jó kis darab, és a Woodfordot is túl fogja élni. És örülök, hogy ily módon mindig van nálam valami apától, még ha ez csak a régi bőröndje is. Mivel a komp néhány perc múlva ki fog kötni, kicipzározom a hátizsákomat, és előhalászom az átlátszó irattartót.

Lark utálta az átlátszó irattartókat. Az átlátszó irattartók nála közvetlenül a kanapévédő huzatok után következtek. Nevetne, ha láthatná, hogy ebben tartom a kompjegyemet. De a telefonom aksija a legmegbízhatóbb seggfej a világon. Az egyik pillanatban még negyven százalékon van, a következő másodpercben pedig egyszerűen kikapcsol. Ezért a fénymásoló szalonban kinyomtattam a jegyemet. És az összes többi iratot is, amire szükségem van. A hallgatói jogviszony igazolását, a szoba visszaigazolását a Saltonstallban, az órarendemet...

Felpillantok, mert felhangzik egy rövid, de erőteljes dudálás. Egy limuzin tör utat magának az emberek között, és szétválasztja őket. Végül az autó közvetlenül a mólónál parkol le. Alighogy a kerekek megállnak, kinyílik a hátsó ajtó. A srác, aki kiszáll, még ekkorra távolságból is arra késztet, hogy védekező testtartást vegyek fel.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

A diákoknak abba a kategóriájába tartozik, akiktől távol kellene tartanom magamat, mert úgysem fogok soha a rangjukhoz méltó baráti körükbe tartozni. De mindegy is! Mármint, ki visel szitáló esőben, októberben napszemüveget? Sötétkék garbóján kívül feltűnik szándékosan rendetlen, sötétszőke haja is. A sofőr kiugrik, hogy kivegye a poggyászokat a csomagtartóból.

El akarom fordítani a tekintetemet, de megtorpanok, amikor az újonnan érkezőt egy olyan srác üdvözli, akinek a haja annyira rikító narancsvörös, hogy az Ed Sheerannel való összehasonlítás szinte elkerülhetetlen. Kendra bátyja? Körülnézek, hogy ő itt van-e valahol a közelben.

A két srác közelebb jön, és ez valahogy idegessé tesz. Amikor közvetlenül mellettem állnak meg, félregurítom a bőröndtornyomat. Szóljak a vörös hajúnak, hogy a húga keresi? De mi van, ha egyáltalán nem is ő az? Inkább nem. Nem akarom felhívni magamra a figyelmet, ebben a pillanatban ez minden, amit szeretnék. Nem feltűnni, és nem az útban állni. A többiek közé keveredni, valahogy hozzájuk tartozni. Vagy legalábbis úgy tenni.

Olvastam, hogy ha az ember nevetést tettet, akkor egyszer csak tényleg elkezd tiszta szívből kacagni. Eddig nem próbáltam ki, de ha így van, akkor az életemért fogok nevetni. Annyi ideig fogok úgy tenni, mintha a Woodfordba tartoznék, míg valóra nem válik.

Kihúszom a papírokat az átlátszó irattartóból, kikeresem a jegyemet, és remélem, hogy közben nem tűnök úgy, mint aki teljesen céltalan és tanácstalan. De nem sikerül sokáig figyelmen kívül hagynom a mellettem álló két srácot. Először csak olyan emberekről beszélgetnek, akiket nem ismerek, és a kollégiumról. De aztán...

– Ezek száz százalék, hogy miattad vannak, tesó. Ezek a szar új biztonsági óvintézkedések.